

SKLEP PREDSEDNIKA SODIŠČA PRVE STOPNJE
z dne 15. oktobra 2004*

V zadevi T-193/04 R,

Hans-Martin Tillack, ki ga zastopajo I. Forrester, QC, T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger in J. Siaens, odvetniki,

predlagatelj,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata C. Docksey in C. Ladenburger, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

nasprotna stranka,

katere predmet sta predlog za zadržanje izvršitve vsakršne odredbe v okviru domnevne pritožbe, ki jo je 11. februarja 2004 pri belgijskih in nemških sodnih organih vložil Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), in odreditev, naj se OLAF vzdrži pridobivanja, pregledovanja, preiskovanja ali zasliševanja v zvezi z vsebino vsakega dokumenta in vsake informacije v zvezi s preiskavo prebivališča in pisarne predlagatelja 19. marca 2004,

* Jezik postopka: angleščina.

PREDSEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI

izdaja naslednji

Sklep

Pravni okvir

- 1 Uredba (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) (UL L 136, str. 1), ureja nadzor, preverjanje in dejanja uslužbencev OLAF v okviru izvajanja njihovih dolžnosti.

- 2 Člen 10 Uredbe št. 1073/1999 ima naslov „Podatki, ki jih pošilja urad“. V drugem odstavku določa:

„Direktor urada pošlje sodnim organom države članice podatke, ki jih je urad pridobil med notranjo preiskavo zadev, ki bi lahko imele za posledico kazenski postopek, brez vpliva na člene 8, 9 in 11 te uredbe. Ob upoštevanju zahtev preiskave o tem hkrati obvesti tudi zadevno državo članico.“

Dejansko stanje

- 3 Predlagatelj je novinar, zaposlen pri nemški reviji *Stern*.
- 4 Napisal je članka, ki sta bila objavljena v reviji *Stern* 28. februarja in 7. marca 2002, o več nepravilnostih, ki jih je ugotovil uradnik Evropskih skupnosti Van Buitenen. Iz vsebine teh člankov je izhajalo, da je predlagatelj poznal podrobnosti vsebine memoranduma z dne 31. avgusta 2001, ki ga je sestavil Van Buitenen (v nadaljevanju: Van Buitenenov memorandum), in dveh zaupnih internih dokumentov OLAF z dne 31. januarja in 14. februarja 2002 o tem memorandumu (v nadaljevanju: interna dokumenta).
- 5 OLAF je v skladu s členom 4(1) Uredbe 1073/1999 dne 12. marca 2002 uvedel notranjo preiskavo, da bi ugotovil, kateri uradniki ali drugi uslužbenci Evropskih skupnosti so bili odgovorni za nezaupno ravnanje, zaradi katerega je prišlo do razkritja Van Buitenenovega memoranduma in internih dokumentov.
- 6 V obvestilu za javnost z dne 27. marca 2002, s katerim je bila napovedana uvedba preiskave, je OLAF navedel: „Ni izključeno, da je bilo nekomu iz OLAF (ali druge institucije) plačano za pridobitev teh dokumentov.“
- 7 Revija *Stern* je 28. marca 2002 objavila obvestilo za javnost, v katerem je potrdila, da ima Van Buitenenov memorandum in interna dokumenta, toda zanikala, da je eden od njenih sodelavcev za pridobitev dokumentov plačal uradniku ali drugim uslužbencem Komisije.

- 8 Po tem, ko je predlagatelj od OLAF zahteval, da zoper njega umakne obtožbe o korupciji, se je 22. oktobra 2002 obrnil na evropskega varuha človekovih pravic. Ta je 18. junija 2003 OLAF poslal osnutek priporočila, v katerem je zastopal stališče, da očitane korupcije brez dokazov o dejstvih v obvestilu za javnost predstavlja nepravilnost v delovanju uprave in da bo moral OLAF razmisliti o umiku navedenih obtožb o korupciji. Kot odgovor na to priporočilo je OLAF 30. septembra 2003 objavil obvestilo za javnost, z naslovom „Pojasnilo OLAF o sumu posredovanja informacij“, s katerim je seznanil evropskega varuha človekovih pravic. Ta je svojo odločitev sprejel 20. novembra 2003 in v svoje sklepne ugotovitve vključil kritično pripombo.
- 9 OLAF je 11. februarja 2004 državnima tožilstvoma v Bruslju (Belgija) in Hamburgu (Nemčija) na podlagi člena 10(2) Direktive št. 1073/1999 posredoval informacije o ugotovitvah notranje preiskave, ki je bila uvedena 12. marca 2002.
- 10 Na podlagi tega posredovanja informacij je bil v Belgiji uveden postopek zaradi kršitve poklicne tajnosti. Belgijska zvezna policija je 19. marca 2004 po odredbi preiskovalnega sodnika v Bruslju preiskala stanovanje in pisarno predlagatelja. Zaseženi so bili številni njegovi dokumenti in drugi predmeti. Predlagatelj je 23. marca 2004 zoper ta zaseg pri sodečem preiskovalnem sodniku vložil pritožbo, ki pa jo je ta zavrnil. Aprila 2004 je predlagatelj proti tej odločitvi vložil pritožbo na izvenobravnavni senat.

Postopek

- 11 Predlagatelj je 1. junija 2004 v sodnem tajništvu vložil tožbo za razglasitev ničnosti akta, s katerim je OLAF 11. februarja 2004 državnima tožilstvoma v Bruslju in

Hamburgu posredoval določene informacije (v nadaljevanju: izpodbijani akt), ter za odškodnino za škodo, ki mu je nastala zaradi te odločitve in dejanj, ki jih je v zvezi s tem opravil OLAF.

- 12 Z ločeno vlogo, ki je bila v vpisnik tajništva Sodišča prve stopnje vpisana 14. junija 2004, je predlagatelj na podlagi člena 243 ES sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe, predlagal, naj:
- delno ali v celoti zadrži izvrševanje vseh ukrepov ali dejanj v zvezi z ovadbo, ki jo je OLAF 11. februarja 2004 vložil pri belgijskih in nemških sodnih organih;

 - odredi OLAF, naj opusti pridobivanje, pregledovanje, preiskovanje ali seznanitev z dokumenti ali informacijami, ki jih belgijski pravosodni organi posedujejo na podlagi preiskave stanovanja in pisarne predlagatelja, ki so jo belgijski pravosodni organi opravili 19. marca 2004 in je privedla do zasega njegovih dokumentov, računalnika in drugih stvari;

 - do nadaljevanja postopka in do prejetja stališč OLAF odredi, naj se OLAF, z izjemo odločitve predsednika Sodišča prve stopnje o prej navedenih predlogih, vzdrži vseh ukrepov, povezanih z njegovima ovadbama;

- Komisiji naloži plačilo stroškov;

 - odredi druge ukrepe, za katere meni, da so koristni.
- 13 Fédération internationale des journalistes (mednarodno združenje novinarjev, v nadaljevanju: FIJ) je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu 17. junija 2004, podalo zahtevo za intervencijo v podporo predlogom predlagatelja.
- 14 Komisija je 21. junija 2004 predložila pisna stališča glede predloga za izdajo začasne odredbe.
- 15 Predlagatelj je 28. junija 2004 predložil stališča do zahteve za intervencijo FIJ. Komisija stališč ni predložila v roku, ki ji je bil določen.
- 16 Ob prisotnosti predlagatelja in Komisije je 19. julija 2004 potekal neuradni sestanek pred sodnikom, pristojnim za izdajo začasne odredbe. Na tem sestanku sta se stranki zavezali preučiti možnost mirne rešitve spora. Z dopisom, ki je bil v vpisnik sodnega tajništva Sodišča prve stopnje vpisan 30. julija 2004, je Komisija zavzela stališče o mirni rešitvi spora. Predlagatelj je 9. avgusta 2004 vložil odgovor na stališče Komisije.
- 17 Sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, je v zvezi s stališči, ki sta jih predložili Komisija in predlagatelj, pozval intervenienta, naj pisno zavzame stališče do predloga za izdajo začasne odredbe.

- 18 Intervenient je stališča predložil 7. septembra 2004.
- 19 Predlagatelj in Komisija sta 14. in 15. septembra 2004 vložila stališča do predloga za intervencijo FIJ.

Pravno stanje

- 20 V skladu s členoma 242 in 243 ES ter člena 225(1) ES lahko Sodišče prve stopnje, če presodi, da tako zahtevajo okoliščine, odloži izvršitev izpodbijanega akta ali sprejme potrebnečasne odredbe.
- 21 Člen 104(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje določa, da mora predlog za izdajočasne odredbe vsebovati okoliščine, iz katerih izhaja nujnost izdaječasne odredbe, ter dejanske in pravne navedbe, ki na prvi pogled (*fumus boni juris*) izkazujejo utemeljenost predlaganečasne odredbe. Ta pogoja sta kumulativna, tako da je treba predlog za izdajočasne odredbe zavrniti, če kateri od njiju ni izpolnjen (glej sklep Sodišča z dne 14. oktobra 1996 v zadevi SCK in FNK proti Komisiji, C-268/96 P(R), Recueil, str. I-4971, točka 30). Sodnik, pristojen za izdajočasne odredbe, v tem primeru pretehta interese, ki so prisotni (sklep predsednika Sodišča z dne 23. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Svetu, C-445/00 R, Recueil, str. I-1461, točka 73).

Predlog za intervencijo

- 22 V skladu s členom 40, drugi pododstavek, Statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53, tretji pododstavek, istega Statuta uporablja za Sodišče prve stopnje, se lahko osebe, ki izkažejo upravičen interes za rešitev zadeve, pridružijo sporu.
- 23 Upravičen interes za rešitev zadeve pomeni neposredni in dejanski interes, da se ugoti predlogom stranke, ki jo želi intervenient podpreti (glej sklep predsednika Sodišča z dne 6. marca 2003 v zadevi Ramondín in Ramondín Cápsulas proti Komisiji, C-186/02 P, Recueil, str. I-2415, točka 7). Zato je treba zato, da se intervencija dovoli, ugotoviti, ali izpodbijani akt neposredno zadeva intervenienta in ali je izkazan njegov interes za rešitev zadeve (glej sklep predsednika Sodišča z dne 17. junija 1997 v zadevi National Power in PowerGen proti British Coal in Komisiji, C-151/97 P(I) in C-157/97 P(I), Recueil, str. I-3491, točka 53).
- 24 V skladu z ustaljeno sodno prakso se dovoli intervencija predstavniških združenj, katerih cilj je zaščita njihovih članov v zadevah, ki sprožajo načelna vprašanja, ki bi lahko vplivala na te člane (zgoraj navedeni sklep National Power in PowerGen proti British Coal in Komisiji, točka 66, in sklep predsednika Sodišča z dne 28. septembra 1998 v zadevi Pharos proti Komisiji, C-151/98 P, Recueil, str. I-5441, točka 6, ter sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 28. maja 2001 v zadevi Poste Italiane proti Komisiji, T-53/01 R, Recueil, str. II-1479, točka 51). Natančneje, združenje lahko intervenira v zadevi, če zastopa pomembno število podjetij v zadevnem sektorju, če njegov cilj vključuje zaščito interesov njegovih članov, če lahko zadeva sproži načelna vprašanja, ki vplivajo na zadevni sektor, in torej, če lahko sodba ali sklep, h kateremu se intervenira, pomembno vpliva na interese njegovih članov (glej v tem smislu sklep Sodišča prve stopnje z dne 8. decembra 1993 v zadevi Kruidvat proti Komisiji, T-87/92, Recueil, str. II-1375, točka 14).

- 25 Na koncu je treba opozoriti, da je sprejetje široke razlage pravice združenj do intervencije namenjeno boljši presoji okvira zadev in obenem preprečevanju številnih posameznih intervencij, ki bi lahko ovirale učinkovitost in normalen potek postopka (glej zgoraj navedeni sklep National Power in PowerGen proti British Coal in Komisiji, točka 66).
- 26 Združenje FIJ je predlagalo intervencijo na strani predlagatelja. V ta namen navaja, da je mednarodna sindikalna organizacija, organizirana kot mednarodno neprofitno združenje, ki zastopa precejšnje število članov, katere cilj in dejavnosti obsegajo zastopanje članov ter zaščito poklicnih in socialnih pravic novinarjev po svetu, ter da ta zadeva sproža načelna vprašanja, ki vplivajo na njene člane.
- 27 Predlagatelj izjavlja, da ne ugovarja predlogu združenja FIJ. Komisija ni predložila stališč.
- 28 Najprej je treba poudariti, da je FIJ, ne da bi predlagatelj ali Komisija ugovarjala, navedlo, da zastopa več kot 500.000 članov iz 109 držav. Za FIJ se torej lahko šteje, da zastopa precejšnje število članov zadevnega sektorja.
- 29 Nadalje, glede ciljev združenja FIJ poglavje 3 njegovega statuta navaja, da so ti „zaščita in krepitev pravic in svoboščin novinarjev“ ter „spoštovanje in zaščita svobode obveščanja, svobode medijev in neodvisnosti novinarstva, zlasti s pomočjo preiskovanja in spremljanja kršitev pravic novinarjev ter z dejanji za obrambo novinarja in njegovega dela“.

- 30 Končno, predložena zadeva načenja tudi vprašanje, ali je treba v skladu s členom 10(2) Uredbe št. 1073/1999 posredovanje informacij s strani organa Skupnosti nacionalnim organom, ki bi lahko vodile do razkritja določenih virov, v določenih okoliščinah šteti za protipravno ter ali je takemu posredovanju mogoče pripisati škodo za kariero in ugled novinarja – ki je te vire uporabil –, ki jo je mogoče odpraviti v okviru odškodninske tožbe. V predloženi zadevi se zlasti pojavi vprašanje, ali in če je to podano, v katerih okoliščinah, lahko sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, organu Skupnosti v okviru začasnih ukrepov odredi, da v okviru postopka preiskave, ki so ga uvedli nacionalni pravosodni organi, opusti vsak najmanjši stik z njimi. Ob upoštevanju dejstva, da stališče, ki bi ga o teh vprašanjih lahko zavzel sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, potencialno zadeva obseg načela zaščite novinarskih virov, kar lahko vpliva na pogoje, v katerih delujejo člani združenja FIJ.
- 31 Ker lahko torej stališče sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe, vpliva na interese združenja FIJ, je treba predlog za intervencijo, ki jo je predložilo FIJ, sprejeti.

Dopustnost ničnostne tožbe na prvi pogled

- 32 V skladu z ustaljeno sodno prakso se dopustnost tožbe pred sodiščem, pristojnim v postopku v glavni stvari, načeloma ne sme presojati v postopku za izdajo začasne odredbe, če bi to lahko vplivalo na odločanje v glavni stvari. Če se uveljavlja očitna nedopustnost tožbe, ki je povezana s predlogom za izdajo začasne odredbe, pa se kot nujno vendar lahko izkaže, da je treba ugotavljati, ali so podani določeni elementi, na podlagi katerih je na prvi pogled mogoče sklepati o dopustnosti take tožbe (glej sklep predsednika Sodišča z dne 27. januarja 1988 v zadevi Distrivet proti Svetu, 376/87 R, Recueil, str. 209, točka 21, in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 11. aprila 2003 v zadevi Solvay Pharmaceuticals proti Svetu, T-392/02 R, Recueil, str. II-1825, točka 53).

- 33 Treba je torej ugotoviti, ali obstajajo dejstva, ki na prvi pogled dovoljujejo sklepati o dopustnosti ničnostne tožbe, ki jo je predlagatelj vložil v zadevi v glavni stvari.

Trditve strank

- 34 Komisija meni, da ničnostna tožba očitno ni dopustna. Sporna odredba po njenem mnenju ni izpodbojni akt. Tožba naj bi se namreč nanašala na dopise, ki jih je OLAF naslovil na belgijske in nemške organe, s katerimi jim je le posredoval informacije, ki so bile v notranjih preiskavah pridobljene glede dejstev, zoper katera bi bil v danem primeru mogoč kazenski pregon. Le posredovanje teh informacij naj ne bi imelo zavezujočih pravnih učinkov, ki bi vplivali na interese predlagatelja tako, da bi bistveno spremenili njegov pravni položaj. To mnenje naj bi potrjevala tudi sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. januarja 2003 v zadevi Philip Morris International proti Komisiji (T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 in T-272/01, Recueil, str. II-1) ter tudi sklepa Sodišča prve stopnje z dne 18. decembra 2003 v zadevi Gómez-Reino proti Komisiji (T-215/02, RecFP, str. I-A-345 in II-1685) in z dne 13. julija 2004 v zadevi Comunidad Autónoma de Andalucía proti Komisiji (T-29/03, ZOdl., str. II-2923).
- 35 Predlagatelj zatrjuje, da izhajajo dejanja belgijskih organov neposredno iz odločitve OLAF, da proti njemu vložijo ovadbo. V zvezi s tem opozarja, da je OLAF še posebej pomemben organ, katerega dejavnosti imajo v državah članicah veliko podporo. Tako bi lahko neizpolnitev zahteve za zaseg „dokazov“, ki ga je podal OLAF, štela za kršitev obveznosti lojalnega sodelovanja iz člena 10 ES s strani Belgije.
- 36 Predlagatelj dodaja, da v Belgiji trenutno ni zanesljivega pravnega sredstva, s katerim bi bilo OLAF mogoče preprečiti dostop do zaseženih dokumentov. OLAF namreč

ničesar ne preprečuje, da bi kot zasebna stranka interveniral v postopku pred belgijskimi sodišči ter zahteval dostop do dokumentov in informacij, zaseženih med preiskavami. OLAF lahko celo pred vložitvijo obtožnice belgijskih organov pri belgijskem generalnem državnem tožilcu zahteva vpogled v spise, pri čemer bi generalni državni tožilec takemu predlogu verjetno ugodil, čeprav ima v tem pogledu določeno diskrecijo. Zato naj bi ta zadeva zahtevala sodni nadzor na ravni Skupnosti (glej sodbi Sodišča z dne 23. aprila 1986 v zadevi Zeleni proti Parlamentu, 294/83, Recueil, str. 1339, točka 23, in z dne 27. septembra 1988 v zadevi Parlament proti Svetu 302/87, Recueil, str. 5615, točka 20).

37 FIJ iz enakih razlogov meni, da je ničnostna tožba v celoti dopustna.

Presoja sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe

38 Treba je opozoriti, da so lahko predmet ničnostne tožbe samo akti ali odločitve, ki imajo zavezujoče pravne učinke, ki vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno vplivajo na njen pravni položaj (glej sodbi Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9, in z dne 23. novembra 1995 v zadevi Nutral proti Komisiji, C-476/93 P, Recueil, str. I-4125, točki 28 in 30, ter sodbi Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Oleifici Italiani in Fratelli Rubino proti Komisiji, T-54/96, Recueil, str. II-3377, točka 48, in z dne 22. marca 2000 v zadevi Coca-Cola proti Komisiji, T-125/97 in T-127/97, Recueil, str. II-1733, točka 77).

39 V tej zadevi je izpodbijani akt ukrep, s katerim je OLAF belgijskim in nemškim organom v skladu s členom 10(2) Uredbe št. 1073/1999 posredoval informacije.

40 V skladu s to določbo „direktor urada pošlje sodnim organom države članice podatke, ki jih je urad pridobil med notranjo preiskavo zadev, ki bi lahko imele za posledico kazenski postopek“.

41 Poleg tega Uredba št. 1073/1999 v uvodni izjavi 13 določa, da „so pristojni nacionalni organi ali institucije, organi, uradi ali agencije tisti, ki določijo, kakšni ukrepi se morajo po končani preiskavi sprejeti na podlagi poročila, ki ga pripravi urad“.

42 Prav tako je treba ugotoviti, da se je direktor OLAF v dopisu o posredovanju z dne 11. februarja 2004 izrazil z naslednjimi besedami:

„[...] na podlagi člena 10(2) [U]redbe [št.] 1073/1999 [...] in glede na morebitno uvedbo sodnega postopka vam kot priložo pošiljam vmesno poročilo, ki v navedeni zadevi vsebuje informacije o dejstvih, ki bi lahko imela za posledico kazenski pregon“.

43 Uredba št. 1073/1999 in dopis o posredovanju z dne 11. februarja 2004 torej nikakor ne podpirata stališča predlagatelja, temveč kažeta na to, da dejstvo, da je OLAF posredoval informacije nacionalnim sodnim oblastem, za te ne ustvarja zavezujočega pravnega učinka, saj lahko prosto odločajo o ukrepih, ki sledijo preiskavam OLAF.

44 V zvezi z dolžnostjo lojalnega sodelovanja iz člena 10 ES je treba poudariti, da nacionalnim pravosodnim organom brez dvoma nalaga, da resno obravnavajo informacije, ki jih na podlagi člena 10(2) Uredbe št. 1073/1999 posreduje OLAF. Vendar omenjena dolžnost nacionalnim organom ne nalaga sprejetja posebnih

ukrepov, če presodijo, da informacije, ki jih posreduje OLAF, tega ne zahtevajo. Tako v tem primeru odločitev nacionalnih organov, da ukrepajo na podlagi informacij, ki jih je posredoval OLAF, izhaja iz avtonomnega izvajanja njihovih pristojnosti.

45 Glede v zvezi s tem navajane trditve o pravici do učinkovitega pravnega varstva predlagatelj ni dokazal, zakaj ne bi mogel izpodbijati odločitve nacionalnih organov o uvedbi preiskave njegovega prebivališča in delovnega mesta. Nasprotno, iz pojasnil predlagatelja jasno izhaja, da je vložil tožbo zoper odločbo preiskovalnega sodnika in da sedaj potekajo sodni postopki na nacionalni ravni. Ob upoštevanju pravnih sredstev, ki jih ima na voljo predlagatelj na nacionalni ravni, tako ni treba obravnavati, ali je lahko zaradi pravice do učinkovitega sodnega varstva v izjemnih primerih izpodbojen Skupnostni akt, ki to drugače ne bi bil.

46 Odločitev OLAF o posredovanju zadevnega poročila nacionalnim sodnim organom, ki nima zavezujočega pravnega učinka, torej ni izpodbojni akt.

47 Zato v tej fazi ne kaže na to, da obstajajo elementi, na podlagi katerih bi bilo mogoče šteti, da je ničnostna tožba na prvi pogled dopustna.

48 Iz navedenega izhaja, da bo sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, obravnaval samo trditve predlagatelja v zvezi z odškodninsko tožbo.

Fumus boni juris

Trditve strank

- 49 Da bi dokazal, da je njegova odškodninska tožba utemeljena na prvi pogled, predlagatelj zatrjuje, da „so [izpodbijani ukrep], obvestila za javnost iz marca 2002 in septembra 2003, ki kršijo načela dobrega upravljanja in sorazmernosti [...], kot tudi kasnejše javne izjave o preiskavi pri tožeči stranki že resno škodovala poklicnemu ugledu in položaju predlagatelja“.
- 50 Dodaja, da „je najmanj z dveh vidikov utrpel hudo škodo“. Najprej zatrjuje, da „mu je veliko težje pridobiti informacije iz virov, na katere so opira pri opravljanju svojega poklica“. Drugič, zatrjuje, da „bi svoje članke težje prodajal časnikom in revijam“, ter da „so tako dejanja OLAF že povzročila resno škodo [njegovi] poklicni karieri [...] in možnostim njenega razvoja“. Ocenjuje, da je bila „ta škoda neposredna posledica nezakonitih ravnanj OLAF“, in navaja, da so ti vidiki spora „bolj razdelani v tožbi v postopku v glavni stvari“.
- 51 Komisija zatrjuje, da predlagatelj ni dokazal, da je v tem primeru izpolnjen pogoj v zvezi s *fumus boni juris*.

Presoja predložitvenega sodišča

- 52 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je nepogodbena odgovornost Skupnosti, v smislu člena 288, drugi pododstavek, ES, odvisna od izpolnitve vseh pogojev, in sicer da je

namen kršenega predpisa podelitev pravic posameznikom, da je kršitev dovolj resna ter da obstaja neposredna vzročna zveza med kršitvijo obveznosti avtorja akta in škodo, ki so jo utrpeli oškodovanci (glej sodbi Sodišča z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji C-685/98 P, Recueil, str. I-5291, točki 41 in 42, ter z dne 10. decembra 2002 v zadevi Komisija proti Camar in Tico, C-312/00 P, Recueil, str. I-11355, točka 53). Kakor hitro eden od teh pogojev ni izpolnjen, mora biti tožba v celoti zavrnjena, ne da bi bilo treba preučiti ostale pogoje nepogodbene odgovornosti Skupnosti (sodba Sodišča z dne 14. oktobra 1999 v zadevi Atlanta proti Evropski skupnosti, C-104/97 P, Recueil, str. I-6983, točka 65).

53 Glede drugega pogoja je odločilno merilo, da se kršitev prava Skupnosti šteje kot dovolj resna, to, da zadevni organ očitno in bistveno preseže meje svoje diskrecije. Če ima ta organ le zanemarljivo diskrecijo oziroma je sploh nima, potem za to, da je kršitev prava Skupnosti dovolj resna, zadostuje že kršitev (sodbe Sodišča z dne 23. maja 1996 v zadevi Hedley Lomas, C-5/94, Recueil, str. I-2553, točka 28; z dne 9. oktobra 1996 v zadevi Dillenkofer in drugi, C-178/94, C-179/94 in od C-188/94 do C-190/94 Recueil, str. I-4845, točka 25; z dne 2. aprila 1998 v zadevi Norbrook Laboratories, C-127/95, Recueil, str. I-1531, točka 109, in z dne 4. julija 2000 v zadevi Haim, C-424/97, Recueil, str. I-5123, točka 38, ter zgoraj navedena sodba Bergaderm in Goupil proti Komisiji, točki 43 in 44).

54 Glede tretjega pogoja glede vzročne zveze mora v skladu z ustaljeno sodno prakso obstajati neposredna vzročna zveza med domnevno kršitvijo zadevnega organa in zatrjevano škodo, ki jo mora dokazati tožeča stranka (sodba Sodišča prve stopnje z dne 24. aprila 2002 v zadevi EVO proti Svetu in Komisiji, T-220/96, Recueil, str. II-2265, točka 41 in tam navedena sodna praksa). Poleg tega mora biti krivdno ravnanje zadevnega organa odločilen vzrok za to škodo (sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 2000 v zadevi Royal Olympic Cruises in drugi proti Svetu in Komisiji, T-201/99, Recueil, str. II-4005, točka 26, po pritožbi potrjen s sklepom Sodišča z dne 15. januarja 2002 v zadevi Royal Olympic Cruises in drugi proti Svetu in Komisiji, C-49/01 P, neobjavljen v Recueil).

- 55 V obravnavanem primeru iz predloga za izdajo začasne odredbe izhaja, da predlagatelj v tožbi zahteva povračilo škode, ki jo je domnevno utrpel zaradi škodovanja karieri, časti in ugledu. Zdi se, da iz tožbe izhaja tudi, da ta škoda izhaja iz dveh dejavnikov, namreč, iz spornega ukrepa in objave obvestil za javnost OLAF iz marca 2002 in septembra 2003.
- 56 Prvič, glede škode, ki domnevno izhaja iz spornega ukrepa, predlagatelj ne pojasni, kako naj bi bila na prvi pogled podana vzročna zveza med ravnanjem, ki se očita Komisiji – namreč posredovanjem informacij nacionalnim organom s strani OLAF –, in njemu domnevno nastalo škodo.
- 57 Pomanjkanje pojasnila v zvezi s tem je še toliko pomembnejše, ker – kot je že ugotovljeno v zgoraj navedeni točki 46 – posredovanje spornih poročil nacionalnim organom ni imelo zavezujočih učinkov za te organe, ki so lahko prosto odločali o nadaljnjem posredovanju.
- 58 Jasno je namreč, da predlagatelj zatrjevane škode ne bi utrpel, če nacionalni organi ne bi sklenili uvesti preiskovalnega postopka. Manjka torej vzročna zveza med očitanim ravnanjem Komisije in škodo, ki naj bi jo domnevno utrpel predlagatelj.
- 59 Zato je treba ugotoviti, da predlagatelj ni v pravno zadostni meri dokazal, da je sporni ukrep podlaga za nepogodbeno odgovornost Skupnosti, pri čemer torej ni treba presoјati, ali je dokazal kakršna koli škodo, ki naj bi mu bila nastala.

- 60 Drugič, v zvezi s škodo, ki naj bi jo predlagatelj utrpel zaradi objave obvestil za javnost OLAF iz marca 2002 in septembra 2003, je treba ugotoviti, da predlog za izdajo začasne odredbe ne vsebuje nikakršnih pravnih ali dejanskih opornih točk, ki bi sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe, omogočile presojo vprašanja, zakaj očitano ravnanje krši načeli dobrega upravljanja in sorazmernosti. Ne da bi bilo treba presojati, ali je obe načeli posamezniku v smislu upoštevne sodne prakse podeljujeta pravice (glej zgoraj navedeno točko 52 in zlasti sodbo Sodišča prve stopnje z dne 6. decembra 2001 v zadevi Area Cova in drugi proti Svetu in Komisiji, T-196/99, Recueil, str. II-3597, točka 43), zadošča ugotovitev, da samo dejstvo, ki ga zatrjuje predlagatelj, da je evropski varuh človekovih pravic leta 2003 ugotovil „primer slabega upravljanja“, ne pomeni, da je podana kršitev načela dobrega upravljanja, kot ga razlaga sodišče Skupnosti. Spomniti je treba tudi na to, da dejansko stanje, s katerim je bil evropski varuh človekovih pravic seznanjen pri izdaji končne odločitve z dne 20. novembra 2003, ne ustreza nujno temu, ki ga pravkar obravnava Sodišče prve stopnje.
- 61 Poleg tega predlog za izdajo začasne odredbe, tudi če bi bilo sporno ravnanje protipravno, ne vsebuje podatkov, ki bi sodniku, pristojnemu za izdajo začasne odredbe, omogočili presojo vprašanja, kako naj se objava obvestil za javnost iz marca 2002 in septembra 2003 opredeli kot „dovolj resna kršitev“, ki je lahko podlaga za nepogodbeno odgovornost Skupnosti (glej zgoraj navedeno točko 53).
- 62 Brez poseganja v odločitev Sodišča prve stopnje v glavni stvari iz vsega navedenega izhaja, da predlagatelj ni v pravno zadostni meri dokazal, da njegova odškodninska tožba ni očitno neutemeljena.
- 63 V teh okoliščinah je treba predlog za izdajo začasne odredbe zavrni, ne da bi bilo treba ob tem presojati, ali so izpolnjene še druge predpostavke za izdajo začasne odredbe.

Iz teh razlogov

PRESEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE

izdaja naslednji sklep:

- 1. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.**
- 2. Odločitev o stroških se pridrži.**

V Luxembourggu, 15. oktobra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

B. Vesterdorf